



Arrest

nr. 253 548 van 27 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 9 september 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 december 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 9 maart 2020 gehoord.

1.3. Op 25 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 mei 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten. U bent geboren en getogen X, samen met uw broers, zus en uw ouders. U behaalde uw diploma middelbaar onderwijs. In 2001 verhuisde u naar Miraflores in San Salvador. U begon te werken als kinderbegeleider en leerde uw ex-partner, C. A. C. V. kennen. U verhuisde naar hem in San Martín in San Salvador. Samen kregen jullie een zoon, B. U en uw ex-partner gingen uit elkaar. U verhuisde naar Jardines del Pepeto. In 2008 kreeg u een dochter, A., samen met O.L.R.S. Hij overleed in 2008. U woonde eerst bij uw ex-schoonmoeder (de moeder van O. L. R. S.) en kocht nadien uw eigen huis in Jardines del Pepeto op afbetaling. Ongeveer een drietal jaar geleden huwde u met M. E. V. M. In 2014 kregen jullie een zoon, Y. Snel na dit huwelijk gingen u en M. uit elkaar. Jullie zijn feitelijk gescheiden. U werkte in verschillende supermarkten om rekken te vullen of aan de kassa.

In juni 2015 was u getuige van een moord op een buurman in uw wijk toen u op weg was naar uw werk. Drie dagen later kwam er een bendelid naar uw thuis. Hij hield een mes tegen uw buik en zei dat u de moord had gezien en u hier niet over mocht spreken, anders zou u vermoord worden. U heeft hier met niemand over gesproken. In november 2018 werd u een tweede keer aangesproken door een bendelid, om u er aan te herinneren dat u nog steeds diende te zwijgen. Na deze bedreiging nam u de beslissing om El Salvador te verlaten. Twee weken later werd u op straat door een ander bendelid op straat aangesproken die zei dat uw oudste zoon zich bij de bende moest aansluiten. U zei dat dit niet ging omdat hij jong is en naar school moet. Het bendelid zei dat het geen keuze was en het niet zijn beslissing was, uw zoon moest zich aanmelden anders zou u wel weten wat er zou gebeuren met hem.

Op 20 februari heeft u El Salvador verlaten. U kwam aan in Italië en verbleef hier bijna zeven maanden. U stelde dat u geen verzoek om bescherming heeft ingediend omdat u eerst drie maanden legaal in Italië was en u nadien geen huurcontract kon voorleggen als bewijs van woonst. U werd in Italië slecht behandeld door andere El Salvadoranen. U besloot verder te reizen naar België, waar u aankwam op 9 september 2019. U diende hier een verzoek tot internationale bescherming in op 12 september 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en deze van uw kinderen, uw identiteitskaart, nieuwsartikelen, vliegtuigtickets, uw schooldiploma, een loonfiche, betalingsbewijs afbetaling van uw lening, verkoopakte van uw huis, twee schoolattesten van uw kinderen, geboorteaktes en uw huwelijksakte neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen problemen heeft gekend met de autoriteiten in El Salvador (vragenlijst CGVS, vraag 7). U, noch mensen uit uw familie zijn ooit politiek actief geweest in El Salvador (CGVS, p. 10; vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Verder kan er uit uw verklaringen voor de Commissaris-generaal niet worden afgeleid dat u in El Salvador persoonlijk en systematisch zou zijn gevisieerd door bendeleden.

Wat betreft uw getuigenis van een moord in uw omgeving in 2015, moet opgemerkt worden dat hieruit geen nood aan internationale bescherming in hoofdte van u of uw familie kan worden afgeleid (CGVS, p.

15). Vooreerst kan in uw geval een vrees als gevolg van uw getuigenis van deze moord door bendeleden op zich niet volstaan om te besluiten dat er sprake is van een link met het criterium 'politieke overtuiging' van de Conventie. Niet iedereen die getuige is van criminele activiteiten zal immers automatisch gepercipieerd worden als zijnde tegen de georganiseerde misdaadbendes op een zodanige manier dat er een link is met een (toegeschreven) politieke overtuiging. Evenmin kan u als persoon die getuige was aantonen dat de voorwaarden van de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld.

Zo dient te worden opgemerkt dat er vragen rijzen bij uw verklaringen over de bedreigingen die u na deze getuigenis zou hebben gekend. U stelt dat u drie dagen na uw getuigenis werd bedreigd door een bendelid aan uw huis. Hij zei u dat u moest zwijgen over wat u gezien had, anders zouden u en uw kinderen gedood worden (CGVS, p. 18). U herkende het bendelid, hij was al altijd in de kolonia aanwezig (CGVS, p. 19). U heeft hier niet over gesproken tegen de autoriteiten, of politie (CGVS, p. 20). In de bijna vier jaar die daarop volgden heeft u geen noemenswaardige problemen gekend. U werd niet meer aangesproken door hem of andere bendeleden (CGVS, p. 19). U heeft geen enkel idee waarom datzelfde bendelid u bijna vier jaar later opnieuw kwam bedreigen; u verklaarde dat niemand weet waarom (CGVS, p. 19). Aangezien u hier nooit met de autoriteiten over heeft gesproken, wordt u erop gewezen dat het toch wel vreemd is dat diezelfde persoon u plots bijna vier jaar later opnieuw zou opzoeken. U verklaarde vervolgens dat dit bendelid er die periode niet was en dat hij je kwam vertellen dat hij terug was (CGVS, p. 20). Deze verklaring stemt echter niet overeen met uw eerdere verklaring, namelijk dat u het bendelid herkende omdat het altijd al in de kolonia aanwezig was (p. 19). Ook later herhaalde u dat het altijd dezelfde bendeleden zijn die in de kolonia aanwezig zijn (p. 21). Zelfs als zou er geloof kunnen worden gehecht aan deze tweede waarschuwing van het bendelid, quod non, dan nog blijkt niet dat u hierdoor problemen heeft gekend. U bent blijven werken tot 15 februari 2019; u kende geen problemen op uw werk en na 2015 ook geen andere problemen onderweg naar uw werk (CGVS, p. 12). Op basis van uw verklaringen hebt u bijgevolg niet concreet aangetoond dat u omwille van het feit dat u getuige was van een moord een gegronde vrees voor vervolging heeft of blootgesteld zal worden aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen over de gedwongen rekrutering van uw zoon door de bende MS in uw wijk, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen. U stelt dat u een keer, eind november 2018, op straat werd aangesproken door een bendelid die tegen u zei dat uw zoon zich moest voegen bij de bende (CGVS, p. 15, 21). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw zoon geen enkel contact heeft gehad met bendeleden (CGVS, p. 21). Uw zoon kwam nooit alleen buiten en had geen enkel band met bendeleden (CGVS, p. 21). Uw kinderen gingen bovendien naar een privéschool (CGVS, p. 10-11). U slaagde er niet in te verklaren om welke reden de bendeleden uw zoon zouden willen rekruteren (CGVS, p. 21). Tevens verklaarde u dat u de bendeleden nadien nog tegenkwam in de wijk en zij naar u keken. Zij hebben u niet opnieuw aangesproken. U dacht dat ze aan het wachten waren op uw zoon. U heeft echter enkel idee waarom de bendeleden zouden willen wachten op uw zoon (CGVS, p. 22). De vaststelling dat u er niet in slaagt te duiden om welke reden de bendeleden uw zoon zou willen rekruteren, ondermijnt sterk de ernst en geloofwaardigheid van deze verklaringen. Deze conclusie wordt bovendien ondersteund door de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt namelijk dat de bende MS13 zelden mensen dient te rekruteren. De drijfveren voor aansluiting bij de bende zijn hoofdzakelijk de sterke merknaam van de bende, gelijkgestemde individuen te willen voegen en het gevoel van bij een gemeenschap te horen. De reputatie van de bende lijkt in veel gevallen uiterst aantrekkelijk te zijn voor een toevloed aan nieuwe leden, waardoor de bende zelden zelf op zoek moet naar nieuwe leden. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast vreest u de algemene situatie van geweld tegen vrouwen in El Salvador voor uw dochter, omdat een nichtje van u, die in een andere staat woont, werd verkracht en meegenomen door een bendelid (CGVS, p. 9, 15). Het profiel van vrouw of meisje op zich volstaat niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. U stelt dat uw kinderen niet veilig zijn en u ze thuis moest opsluiten als u ging werken (CGVS, p. 12). U stelt echter ook dat de grootmoeder van uw dochter een

oogje in het zeil hield en hen eten bracht (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw dochter ooit iets overkomen is. Gevraagd naar de specifieke problemen die uw kinderen zouden kunnen hebben, verwijst u louter naar de algemene situatie (CGVS, p. 22). U slaagde er tijdens uw persoonlijk onderhoud niet in om uw vrees voor uw kinderen in concreto te duiden (CGVS, p. 15, 22-23).

Tenslotte dient er op gewezen te worden dat uw houding na uw vertrek uit El Salvador niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u met uw kinderen naar Italië op 20 februari 2019. U verbleef bijna zeven maanden in Italië. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Italië geen verzoek om internationale bescherming in. U legt bovendien tegenstrijdige verklaring af over de redenen waarom u geen verzoek heeft ingediend. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u wel asiel aanvraagde in Italië, maar dat u nooit naar de afspraak bent geweest (verklaring DVZ p. 12, vraag 31). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u vervolgens dat u eerst drie maanden moest wachten en nadien geen huurcontract kon voorleggen waardoor u de aanvraag niet mocht indienen (CGVS, p. 23). U wordt erop gewezen dat dit geen verklaring kan zijn voor waarom u geen verzoek om bescherming heeft ingediend, waarna u louter volhard in uw verklaringen (CGVS, p. 14, p. 23). Bijgevolg ondermijnt dit gedrag de ernst van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Ook uw bewering dat u in Italië door andere Salvadoranen slecht behandeld werd (CGVS, p. 14) doet hieraan geen afbreuk.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De paspoorten van uw en uw kinderen, uw identiteitskaart en de geboorteaktes hebben betrekking op de identiteit van u en uw kinderen, hetgeen hier niet ter discussie staat. De huwelijksakte toont aan dat u getrouwd bent. De akte van uw huis en het afbetalingsbewijs verwijzen naar uw laatste woonplaats, een element dat hier eveneens niet ter discussie staat. De schoolattesten van uw kinderen tonen aan dat uw kinderen in El Salvador naar school gingen, uw diploma toont aan dat u uw middelbaar onderwijs heeft afgerond, elementen die heden niet in twijfel worden getrokken. Uw loonfiche heeft enkel betrekking op uw werksituatie en de vliegtuigtickets tonen uw reisweg aan, tevens elementen die heden niet in vraag worden gesteld. Het nieuwsartikel over de moord op uw buurman in 2015 toont enkel aan dat er een moord heeft plaatsgevonden in uw wijk. U wordt hier niet in vermeld (CGVS, p. 17). De overige nieuwsartikelen gaan over de algemene situatie in El Salvador (CGVS, p. 4). Er blijkt uit deze documenten echter niet dat u of uw kinderen geïdende worden door bendeleden El Salvador.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden

de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 18/02/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 1 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na het aanhalen van een aantal bepalingen van de "Kwalificatierichtlijn", gaat verzoekster over tot een kwalificatie van wat haar overkomen is met verwijzing naar objectieve landeninformatie, toegepast op haar concrete situatie. Zij wijst op wat in de COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019, die door haar wordt toegevoegd (stuk 2) en waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, kan worden gelezen met betrekking tot de bendes in El Salvador en besluit hieruit dat deze bendes "*een actor van vervolging (...) zijn die een aanzienlijk deel van het grondgebied beheerst in de zin van artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn*". Verzoekster citeert uit een analyse van T. Boerman en verschillende andere bronnen om te staven dat de bendes politieke actoren zijn, en dat de vervolging waaraan ze de bevolking onderwerpen strategisch en politiek geïnspireerd is, alsook dat de bendes de eigenlijke autoriteiten zijn die de controle over het grondgebied uitoefenen. Verzoekster citeert analisten van de Amerikaanse strijdkrachten die stellen dat de bendes asymmetrische oorlogsvoering gebruiken om als 'niet-overheidsactoren' politieke dominantie te bereiken en concludeert: "*Het valt dus niet te betwisten dat de bendes in El Salvador te karakteriseren vallen als niet-statelijke actoren die een aanzienlijk deel van het grondgebied onder controle hebben, dat ze optreden als de facto autoriteit, onder andere politiek geïnspireerd zijn. Een conflict met een bende is dan ook quasi altijd politiek geïnspireerd. Ze streven van inwoners een totale gehoorzaamheid na, dus wordt elke actie en interactie gezien in termen van respect en conformiteit aan hun regels, code en gezag. De inzet is telkens een "opvatting, gedachte of mening" "betreffende een aangelegenheid die verband houdt" met de bendes als niet-statelijke actoren van vervolging, en "hun beleid of methoden", ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden, in de zin van de Kwalificatierichtlijn.*"

Vervolgens beargumenteert verzoekster dat respect en reputatie centraal staan bij de bendes en dat niet betalen of vluchten, inclusief het land verlaten, gewelddadig wordt bestraft. Onder verwijzing naar de voormelde COI Focus en richtlijnen van UNHCR alsook andere algemene informatie die door haar

wordt toegevoegd (stukken 3, 5, 6, 8, 20), gaat verzoekster vervolgens uitvoerig in op de impact en controle van de bendes op het leven van gewone burgers in El Salvador. Verzoekster stelt met betrekking tot afpersing: *“Iedereen die in de formele of informele economie werkt, iedereen waarvan men denkt dat ze middelen hebben omdat ze bvb familie hebben in het buitenland, effectief geld ontvangen uit het buitenland of zelf teruggekeerd zijn uit het buitenland riskeert slachtoffer te worden van afpersing (de zgn. renta), wat de hoofdkomst van de vaak straatarme benedeleden uitmaakt (stuk 2, p 12; stuk 4, pg 31; stuk 7, International Crisis Group (ICG), 'Life Under Gang Rule in El Salvador', 26 December 2018). (...) Weigeren of niet in staat zijn om gevolg te geven aan de afpersing wordt gezien als weerstand en leidt tot de dood of verdwijning (stuk 2, pg 12).”* Zij stelt verder dat UNHCR in voormelde richtlijnen de totale sociale controle die bendes uitoefenen over alle aspecten van het leven van inwoners van gebieden onder hun controle benadrukt als een belangrijk element voor de kwalificatie van de vervolging. Ze stelt dat eender welke burger die getuige is van een misdaad, die aangeeft of meewerkt met de overheid, riskeert te worden blootgesteld aan een resem risico's die oplopen met elke stap in dat proces (stuk 2, p. 13). Het leidt tot doodsbedreigingen en uiteindelijk de dood. Gewoon getuige zijn van een misdaad, laat staan die aangeven, zet een risicoketen in gang waarbij het risico enkel oploopt. De verwerende partij heeft een veel te nauwe appreciatie van wat verzoekster reeds is overkomen en wat zij riskeert na terugkeer, in de COI Focus wordt de nadruk gelegd op risico's verbonden aan profielen zoals verzoekster als getuige van een misdaad door een bende. Ze merkt op dat wie door bendes gepercipieerd wordt als *“iemand die zich verzet tegen hun gezag en regels”* volgens UNHCR een risicoprofiel heeft en concludeert: *“Bendes in El Salvador moeten beschouwd worden als een actor van vervolging in de zin van artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn gezien zij een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, ze zijn een de facto autoriteit waartegen de staat geen bescherming kan/wil bieden. Uit COI blijkt dat een persoon die weigert te voldoen aan de eisen van deze bendes, zoals bv. het niet betalen van 'belasting' ,door hen gezien wordt als respectloos en opposant. Zoals beschreven in artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn en zoals bevestigd door UNHCR dient dit gezien te worden als vervolging op basis van een toegeschreven politieke opinie. Vervolging is letterlijk een bedreiging van iemand zijn leven of vrijheid (dit kan afgeleid worden uit de artikelen 31 en 33 van de Vluchtelingenconventie), dus doodsbedreigingen door een bende waarvan statistisch is aangetoond dat deze bedreigingen in daden worden omgezet, en leven in een wijk waar je uit angst amper durft verplaatsen en tal van normale handelingen en levenskeuzes niet durft maken, maakt eenduidig vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie.”*

Verzoekster beargumenteert dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast, aangezien zij reeds eerder daden van vervolging heeft ondergaan, ze was getuige van de moord op een buurman en kort daarna werd zij met de dood bedreigd door een bendelid. Het is aan de verwerende partij om aan te tonen dat dit niet opnieuw zal gebeuren.

Nadien gaat verzoekster in op de argumenten die in de bestreden beslissing worden ontwikkeld in verband met de geloofwaardigheid van haar vluchtmotieven, en poogt zij deze te weerleggen (p. 21 – 27 van het verzoekschrift). Zij vervolgt dat er volgens de voormelde COI Focus geen effectieve bescherming is in El Salvador en stelt dat andere bronnen, gaande van UNHCR tot International Crisis Group en het US State Department, eveneens wijzen op het complete gebrek aan wil en competentie van de overheid om bescherming te bieden. Verzoekster merkt op dat het een risico-continuüm is dat mensen doet beslissen om te vertrekken, en dat mensen met wat middelen meer geleidelijk plannen dan plots te vluchten.

Vervolgens merkt verzoekster op dat het UNHCR stelt dat er een gegronde vrees voor vervolging kan bestaan omwille van het behoren tot een bepaalde groep, en in bepaalde gevallen zelfs louter omwille van het bestaan van objectieve omstandigheden.

Hierna gaat verzoekster in op het hoge aantal gewelddadige feiten gepleegd door bendes in El Salvador en citeert in verband hiermee de algemene informatie die door haar wordt toegevoegd (stukken 4, 8, 9, 10). Vervolgens vermeldt verzoekster verschillende risico-elementen gelinkt aan haar profiel en dat van haar kinderen: binnen de leeftijdscategorie van haar zoon is het risico gedood of gerekruteerd te worden na terugkeer zeer reëel, wie door de bendes gepercipieerd wordt als weerstand biedende aan hun gezag en regels, heeft nood aan bescherming, zij is een terugkeerder uit het buitenland. Zij verwijst in verband hiermee naar de *UNHCR Eligibility Guidelines* alsook naar de COI Focus *“El Salvador: retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019. Volgens verzoekster blijkt uit de COI Focus dat terugkeerders aan een kruisverhoor onderworpen worden door de bendes in hun wijk en dat zij ook te maken krijgen met stigmatisering en discriminatie, wat hen tot erg makkelijke slachtoffers voor de bendes maakt. Onder verwijzing naar passages uit de voornoemde COI Focus betoogt zij verder dat ze

een aanzienlijk risico op afpersing loopt wanneer zij terugkeert aangezien de bendes er vanuit gaan dat men terugkeert met een grote som geld na een verblijf in West-Europa en dat daarnaast de kans reëel is dat verzoeksters zoon genoodzaakt zal zijn om zich bij een bende te voegen. Zij wijst erop dat het risico op vervolging na terugkeer omdat men in het buitenland verbleven heeft, en de bendes vermoeden dat dit inhoudt dat er geld voorhanden is, ook elders uitgebreid wordt aangetoond en dat Human Rights Watch een uitvoerig rapport heeft gewijd aan terugkeerders naar El Salvador vanuit de Verenigde Staten (stuk 9). Het feit dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft gericht aan de Belgische autoriteiten houdt volgens verzoekster nog een bijkomende factor in waarom zij voor haar leven vreest in geval van terugkeer naar El Salvador, aangezien dit niet zou worden getolereerd door de bendes, ter staving waarvan zij citeert uit de voornoemde COI Focus. Zij stelt dat UNHCR ook aangeeft dat wie misdaden gezien heeft of aangegeven heeft, nood kan hebben aan internationale bescherming (stuk 4, p. 33 -34). Verzoekster concludeert: *“Waar verwerende partij dus stelt dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden spreekt zij haar eigen COI en objectieve informatie tegen. Verwerende partij stelt dat het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf, maar dit is dus een fundamenteel verschil en maakt een risico op vervolging uit. Het is manifest onredelijk dat verwerende partij hier zo licht overgaat. Dat verwerende partij daaropvolgend stelt dat uit haar COI blijkt dat afpersing 'een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden' maakt dit niet beter. Verwerende partij geeft aan dat er vervolging plaats vindt op massale schaal. Meent verwerende partij dan dat de afpersing door bendes zoals hierboven beschreven géén vervolging uitmaakt? Ze noemt het zelf financiële vervolging, en afpersing leidt aantoonbaar tot moord, verminking en verdwijningen. Verwerende partij is echter van mening dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat verzoeker "louter en alleen" op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Het probleem is net dat verwerende partij, in plaats van een cumulatieve risico-analyse te maken die rekening houdt met verzoeksters verleden, haar leeftijd, geslacht, verblijf in het buitenland, de duur ervan en de aanwezigheid van 3 kinderen nagaat of elk element op zich een risico tot vervolging inhoudt. Om helemaal eerlijk te zijn doet ze zelfs dit laatste niet want de risico-analyse die verwerende partij in dit dossier maakt gaat voorbij aan haar eigen COI, de richtlijnen van het CGVS en vereist dat vervolgingsdaden zowel niet 'eenmalig' waren, dat het pas vervolging is als je je leven daarna niet terug kan oppikken en dat het geen vervolging is als er nog veel andere mensen aan onderworpen worden naast jou. Verwerende partij haalt aan dat wat het risico betreft dat verzoeker rechtstreeks of door associatie met zijn familie in het buitenland zou kunnen worden gepercipieerd als welvarend, en derhalve een verhoogd risico op afpersing zou kunnen lopen, uit zijn opmerkingen blijkt dat in het verleden zoiets hem nog niet overkomen is. Verzoekster is echter nog nooit zo lang in het buitenland geweest en is nog nooit een terugkeerder geweest in El Salvador die aan een kruisverhoor wordt onderworpen door bendeleden en vervolging is iets dat moet worden ingeschat naar de toekomst toe.”* Verzoekster citeert het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen inzake de nood aan een prospectieve beoordeling van de vrees, en beargumenteert dat zij enkel moet aantonen dat het redelijk mogelijk is dat zij of haar kinderen vervolgd zouden worden bij terugkeer, hetgeen niet inhoudt dat verzoekster moet aantonen dat zij eerder wel dan niet aan vervolging zal onderworpen worden, noch dat zij een graad van waarschijnlijkheid dient aan te tonen. Verzoekende partij citeert ter staving hiervan de UNHCR *“Note on burdens and standard of proof in refugee claims”* en rechtspraak uit de Verenigde Staten, alsook een UNHCR interventie in het kader van deze rechtspraak (stukken 23-25).

Verzoekster concludeert dat de kans zéér waarschijnlijk is dat zij bij terugkeer naar El Salvador vervolgd zou worden, en citeert ook nog het arrest nr. 23505/90 van het EHRM van 20 juli 2010, waarin er uitgegaan werd van het algemene risico zoals aangegeven door statistieken en internationale rapporten.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat het CGVS dit enkel onderzocht heeft vanuit het oogpunt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij geeft aan niet te betwisten dat niet aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is voldaan gelet op het feit dat (1) het twijfelachtig is of er sprake is van een gewapend conflict en vooral (2) het geweld niet willekeurig is maar gericht. Zij stelt op basis van de eerder geciteerde informatie dat de bendes als autoriteit gelden in de meeste wijken van San Salvador en dat zowel zij als de overheid zich structureel bezondigen aan buitengerechtelijke executies in de zin van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet. Zij wijst er verder op dat het EHRM zich in het kader van artikel 3 van het EVRM al uitgesproken heeft over de *“applicant's ever-present fear of*

being attacked and robbed and the total lack of any likelihood of his situation improving", maar nog niet over *"de continue presente vrees om afgeperst, verminkt of gedood te worden in de complete afwezigheid van elk perspectief op verbetering"*. Volgens haar lijkt de kans klein dat het EHRM deze risico's als minder ontwrichtend zou beschouwen. Zij betoogt dat de bewoners van de wijken waar de bendes actief zijn in een permanente staat van angst leven om zich naar buiten te begeven en de bendeleiden tegen de borst te stuiten met een blik of beweging, zonder dat ze over enig rechtsmiddel of bescherming beschikken. Dit is volgens haar een vernederende staat van leven die haar elke waardigheid en autonomie ontnemt. Zij wijst erop dat het EHRM in het arrest *Khan t. Frankrijk* van 28 februari 2019 (nr. 12267/16) herhaalt dat een behandeling vernederend kan zijn omdat deze bij het slachtoffer gevoelens van angst en minderwaardigheid opwekt, met de capaciteit om die persoon te vernederen en van zijn waardigheid te ontdoen (§ 72 van dit arrest). Het geweld van de bendes dat de inwoners van de door hen gecontroleerde wijken ondergaan en dagelijks riskeren, de totale sociale controle, de permanente vrees en onvoorspelbaarheid, het ondermijnen van de autonomie en de volstreekte straffeloosheid ondermijnen volgens verzoekende partij de menselijke waardigheid op fundamentele wijze en maken een vernederende behandeling uit, en soms ook foltering, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster herneemt vervolgens eerder aangehaalde passages over de controle en impact van de bendes op het leven van de burgers in El Salvador en concludeert: *"Door onvoldoende rekening te houden met het risicoprofiel van verzoeker en de beschikbare landeninformatie, schendt tegenpartij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen."*

Verzoekster vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden en teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan haar verzoekschrift:

2. CGVS, *"COI Focus El Salvador: situation sécuritaire van 15 juli 2019"*, 15 juli 2019, <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situation-securitaire-18>;
3. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1. Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption, September 2016;
4. UNHCR, *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El-Salvador"*, 15 maart 2016, <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>;
5. IDMC, *An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*, September 2018, http://www.internal-displacement.org/sites/default/files/in_line-files/201809-el-salvador-an-atomised-crisis-en.pdf;
6. T. Zaidi, 'A Nation Held Hostage', *Foreign Policy*, 30 november 2019, <https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostagephotographv/>;
7. International Crisis Group, *"Life under gang rule in El Salvador"*, 26 november 2018, <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/central-america/el-salvador/life-under-gang-rule-el-salvador>;
8. Agnes Callamard, United Nations Special Rapporteur for Extrajudicial, Summary or Arbitrary Executions, El Salvador End of Mission Statement, 5 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=226348d-angID=E>;
9. Human Rights Watch, *Deported to danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/elsalvador0220_web_O.pdf;
10. United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC), Vienna, *Global Study on Homicide, Homicide: extent, patterns, trends and criminal justice response*, 2019, <https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/gsh/Booklet2.pdf>;
11. Thomas Boerman, *The socio-political context of violence in El Salvador, Honduras and Guatemala*, Immigration Briefings, oktober 2018, https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3376374;
12. CGVS, *"COI Focus El Salvador: retour au pays des ressortissants"*, 12 juli 2019, <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/retour-au-pays-des-ressortissants>;

13. UNHCR, "International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III", 27 October 2014, <http://www.refworld.org/docid/544e446d4.html>;
14. UNHCR, "Summary Conclusions on International Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence"; Roundtable 13 and 14 September 2012, Cape Town, South Africa, 20 December 2012;
15. UNHCR, Vanessa Holzer, "The 1951 Refugee Convention and the Protection of People Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence", September 2012, <http://www.refworld.org/docid/50474f062.html>;
16. UNHCR, "Expert Meeting on Complementarities between International Refugee Law, International Criminal Law and International Human Rights Law: Summary Conclusions", July 2011, <http://www.refworld.org/docid/4e1729d52.html>;
17. UNHCR, "Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees", april 2001;
18. T. Boerman, "Central American Gang Related Asylum Cases: Background, Leverage Points And The Use Of Expert Witnesses", immigration daily, <http://www.ilw.com/articles/2009,1215-boerman.shtm>;
19. M. G. Manwaring, *Street gangs: the New Urban Insurgency*, US Army War College, Strategic Studies Institute, March 2005, <http://www.strategicstudiesinstitute.army.mil/pdffiles/pub597.pdf>;
20. United States Department of Justice Executive office for Immigration review Immigration Court Baltimore, Maryland, Respondent's brief in support of applications for withholding removal, <https://www.law.umaryland.edu/media/SOL/pdfs/Programs/Clinic/Immigration/RedactedBrief%20psq.pdf>;
21. UNHCR, "Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs", maart 2010, <https://www.refworld.org/docid/4bb21fa02.html>;
22. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees", December 2011, HCR/1P/4/ENG/REV. 3, available at: <https://www.refworld.org/docid/4f33c8d92.html>;
23. UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims", 16 december 1998;
24. "Immigration and Naturalization Service v. Cardoza-Fonseca", 480 U.S. 421; 107 S. Ct. 1207; 94 L. Ed. 2d 434; 55 U.S.L.W. 4313, United States Supreme Court, 9 March 1987, <https://www.refworld.org/cases,USCT,3ae6b68d10.html>;
25. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "UNHCR intervention before the Supreme Court of the United States in the case of Immigration and Naturalization Service v. Cardoza-Fonseca", 14 July 1986, No. 85-782, <https://www.refworld.org/docid/4b03c5818.html>;
26. Attest BJB
27. UNHCR, "Beyond proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems", mei 2013, <https://www.unhcr.org/protection/operations/51a8a08a9/full-report-beyond-proof-credibility-assessment-eu-asylum-systems.html>.

2.2.2. Op 9 maart 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020, de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après une épisode migratoire*" van 17 december 2020 en er de weblinken van weergeeft.

2.2.3. Ter zitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met daarbij volgende stukken:

- Home Office UK, Country Policy and Information Note, *El Salvador: Fear of gangs*, januari 2021 (stuk 1);
- Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), Mx M – El Salvador, 30 september 2020- (stuk 2).

Verzoekster benadrukt in deze aanvullende nota dat uit het rapport van de Home Office blijkt dat er een verschil moet worden gemaakt tussen wijken waar de bendes louter invloed hebben en wijken waar ze werkelijk controle uitoefenen, daar de mensenrechten van de inwoners in de laatstgenoemde wijken op systematische wijze worden geschonden. Verzoekster citeert p. 9, 10, 31-32, 34-36 en p. 54 uit het rapport en concludeert eruit dat afpersing wel vervolging kan uitmaken en dat de risico's van elk concreet geval nauwgezet dienen te worden geanalyseerd. Verzoekster wijst in dit kader naar arrest nr. 248 346 van 28 januari 2021 waarin de Raad de bestreden beslissing van het CGVS vernietigde omdat het weigeren te betalen van afpersingsgeld gezien kan worden als een daad van verzet, hetgeen tot geweld kan leiden, en het in het algemeen onvoldoende duidelijk was welke risico's Salvadoranen bij terugkeer lopen indien zij vertrokken zijn omwille van afpersing. Vervolgens citeert verzoekster uit het arrest van het Upper Tribunal betreffende het feit dat de informatie uit het rapport van Human Rights

Watch over de risico's voor terugkerende Salvadoranen niet alleen van toepassing is op terugkeerders uit de Verenigde Staten, en dat er geen overheidsbescherming voorhanden is in El Salvador

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat ze El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, omdat (i) zij geen problemen heeft gekend met de autoriteiten in El Salvador, noch mensen uit haar familie er ooit politiek actief geweest, uit haar verklaringen kan niet worden afgeleid dat ze persoonlijk en systematisch zou zijn gevisieerd door bendeleden (ii) uit haar getuige zijn van een moord door bendeleden in 2015 kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid in haar hoofd of in hoofd van haar familie: een vrees als gevolg van het getuige zijn van deze moord volstaat niet om te besluiten dat er sprake is van een link met het criterium "politieke overtuiging" en zij toont niet aan dat de voorwaarden van de definitie van een sociale groep zijn vervuld (iii) er rijzen ook vragen bij verzoeksters verklaringen over de bedreigingen die zij na dit getuige zijn zou hebben gekend: drie dagen erna werd ze bedreigd door een bendelid aan haar huis, ze herkende dit bendelid, ze heeft niets gezegd aan de autoriteiten of de politie, in de bijna vier jaar die daarop volgden, heeft ze geen noemenswaardige problemen gekend, ze werd niet meer aangesproken door hem of door andere bendeleden, ze heeft geen idee waarom ditzelfde bendelid haar dan bijna vier jaar later opnieuw kwam bedreigen, wanneer verzoekster erop gewezen wordt dat het toch wel vreemd is dat diezelfde persoon haar plots vier jaar later opnieuw zou opzoeken, legt ze uit dat dit bendelid er in die periode niet was en dat hij kwam vertellen dat hij terug was, deze verklaring stemt niet overeen met haar eerdere verklaring dat dit bendelid altijd al in de kolonia aanwezig was, zelfs al zou geloof kunnen worden gehecht aan deze tweede waarschuwing, dan nog blijkt niet dat ze hierdoor problemen heeft gekend, ze is blijven werken tot 15 februari 2019, ze kende geen problemen op het werk en na 2015 ook geen andere problemen onderweg naar het werk, op basis van haar verklaringen heeft ze bijgevolg niet concreet aangetoond dat ze omwille van het feit dat ze getuige was van een moord, een gegronde vrees voor vervolging heeft of blootgesteld zal worden aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (iv) haar verklaringen over de gedwongen rekrutering van haar zoon door de bende MS in haar wijk kunnen niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder ondermijnd wordt (v) ze vreest voor haar dochter de algemene situatie van geweld tegen vrouwen in El Salvador, omdat een nichtje in een andere staat werd verkracht en meegenomen door een bendelid, het profiel van vrouw of meisje op zich volstaat niet, de vrees voor vervolging of reëel risico op schade moet *in concreto* worden aangetoond en verzoekster bleef hiertoe in gebreke (vi) verzoeksters houding na haar vertrek uit El Salvador getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade: verzoekster verbleef bijna zeven maanden in Italië maar diende er geen verzoek om internationale bescherming in, bovendien legt ze tegenstrijdige verklaringen af over de redenen waarom ze geen verzoek heeft ingediend, dit gedrag ondermijnt de ernst van de aangehaalde problemen in haar land van herkomst (vii) de documenten die verzoekster neerlegt kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen (viii) verzoekster maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling (ix) inzake verzoeksters vrees bij een terugkeer door criminele bendes te worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland na een eerdere bedreiging, wordt opgemerkt dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer niet volstaat om het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (x) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen

informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster voert aan dat zij in El Salvador bedreigd werd door de bende MS. Zij was getuige van de moord op een buurman door een bendelid, waarna ze bedreigd werd en niets over deze moord mocht vertellen. Vier jaar later werd ze door hetzelfde bendelid opnieuw bedreigd. Verzoekster vreest ook dat haar zoon gerekruteerd zal worden door de bende aangezien hiertoe reeds een poging werd ondernomen en zij vreest dat haar dochter zal worden meegenomen door een bendelid.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster *in casu* er niet in slaagt een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.3.4.3. Verzoekster stelt dat zij een risicoprofiel heeft als getuige van een moord op een buurman door een bendelid in 2015. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Wat betreft uw getuigenis van een moord in uw omgeving in 2015, moet opgemerkt worden dat hieruit geen nood aan internationale bescherming in hoofde van u of uw familie kan worden afgeleid (CGVS, p. 15). Vooreerst kan in uw geval een vrees als gevolg van uw getuigenis van deze moord door bendeleden op zich niet volstaan om te besluiten dat er sprake is van een link met het criterium ‘politieke overtuiging’ van de Conventie. Niet iedereen die getuige is van criminele activiteiten zal immers automatisch gepercipieerd worden als zijnde tegen de georganiseerde misdaadbendes op een zodanige manier dat er een link is met een (toegeschreven) politieke overtuiging. Evenmin kan u als persoon die getuige was aantonen dat de voorwaarden van de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld.

Zo dient te worden opgemerkt dat er vragen rijzen bij uw verklaringen over de bedreigingen die u na deze getuigenis zou hebben gekend. U stelt dat u drie dagen na uw getuigenis werd bedreigd door een bendelid aan uw huis. Hij zei u dat u moest zwijgen over wat u gezien had, anders zouden u en uw kinderen gedood worden (CGVS, p. 18). U herkende het bendelid, hij was al altijd in de kolonia aanwezig (CGVS, p. 19). U heeft hier niet over gesproken tegen de autoriteiten, of politie (CGVS, p. 20). In de bijna vier jaar die daarop volgden heeft u geen noemenswaardige problemen gekend. U werd niet meer aangesproken door hem of andere bendeleden (CGVS, p. 19). U heeft geen enkel idee waarom datzelfde bendelid u bijna vier jaar later opnieuw kwam bedreigen; u verklaarde dat niemand weet waarom (CGVS, p. 19). Aangezien u hier nooit met de autoriteiten over heeft gesproken, wordt u erop gewezen dat het toch wel vreemd is dat diezelfde persoon u plots bijna vier jaar later opnieuw zou opzoeken. U verklaarde vervolgens dat dit bendelid er die periode niet was en dat hij je kwam vertellen dat hij terug was (CGVS, p. 20). Deze verklaring stemt echter niet overeen met uw eerdere verklaring, namelijk dat u het bendelid herkende omdat het altijd al in de kolonia aanwezig was (p. 19). Ook later herhaalde u dat het altijd dezelfde bendeleden zijn die in de kolonia aanwezig zijn (p. 21). Zelfs als zou er geloof kunnen worden gehecht aan deze tweede waarschuwing van het bendelid, quod non, dan nog

blijkt niet dat u hierdoor problemen heeft gekend. U bent blijven werken tot 15 februari 2019; u kende geen problemen op uw werk en na 2015 ook geen andere problemen onderweg naar uw werk (CGVS, p. 12). Op basis van uw verklaringen hebt u bijgevolg niet concreet aangetoond dat u omwille van het feit dat u getuige was van een moord een gegronde vrees voor vervolging heeft of blootgesteld zal worden aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoekster voert in dit verband vooreerst aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaring dat het bendelid er een periode niet was en haar verklaring dat hij altijd in de kolonia aanwezig was, in wezen niet meer is dan een misverstand. Verzoekster wilde enkel duidelijk maken dat ze het bendelid reeds eerder in de kolonia had gezien en dat het feit dat ze deze een tijd niet zag, wijst op het rotatiesysteem dat gehanteerd wordt door de bende, zoals ze ook verklaard heeft tijdens het gehoor.

De Raad stelt vast dat uit verzoeksters verklaringen inderdaad blijkt dat er enkele jaren zaten tussen de eerste en de tweede bedreiging door dezelfde persoon: drie dagen na de moord in juni 2015 en de volgende keer in november 2018 (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). Intussen werd ze niet lastig gevallen. Als uitleg dat ze intussen niet werd aangesproken door bendeleden stelde ze *“Nee want ze veranderen die, roteren hen, op een ogenblik zie je de bendeleden niet meer en staan er plots andere die je nog nooit hebt gezien, later gaan die weer weg en komen de andere weer terug”* (ibidem, p. 19). Op de vraag waarom ze plots na vier jaar terugkwamen om verzoekster daaraan te herinneren, antwoordt ze dat deze bendeleden er niet waren in die tijd en dat ze denkt dat als ze terugkomen, ze je vertellen dat ze terug zijn, na de eerste bedreiging was er een rustige periode voor haar, ze zag ze niet meer, soms werden ze in de gevangenis gezet maar dan kwamen ze terug (ibidem, p. 20). Hieruit blijkt dat verzoekster als verklaring voor het niet lastig gevallen worden in de periode tussen de eerste en de tweede bedreiging, uitlegde dat de bendeleden soms geroteerd worden of dat ze misschien in de gevangenis zaten. Deze uitleg wijzigt echter niets aan het gegeven dat het opmerkelijk is dat verzoekster zo lang met rust werd gelaten na de eerste bedreiging, enkele dagen nadat ze in 2015 getuige was van de moord. Of het bendelid nu tijdelijk elders geposteerd was of in de gevangenis verbleef, neemt niet weg dat andere bendeleden ook op de hoogte zullen geweest zijn van het feit dat verzoekster getuige was van de moord maar dat ze haar toch met rust hebben gelaten. Verzoekster heeft hierdoor dus geen problemen gekend. De Raad wijst er verder op dat verzoekster is blijven werken tot 15 februari 2019 en dat ze hierbij geen problemen kende, het enige probleem was in 2015 dat ze de moord zag op weg naar haar werk, maar voor het overige werd ze niet lastig gevallen (notities persoonlijk onderhoud, p. 12).

Verzoekster vervolgt dat de conclusie in de bestreden beslissing op flagrante wijze haar risicoprofiel miskent. Bovendien liggen haar verklaringen in lijn met de landeninformatie over de werking van de bendes.

Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context informanten, getuigen en slachtoffers van misdrijven gepleegd door bendeleden het doelwit kunnen vormen van geweld. Dit is het geval voor personen die incidenten aangeven of van wie vermoed wordt dat ze dit zouden doen. Getuige zijn van een misdaad, dit aangeven, samenwerken met de autoriteiten en een proces verkrijgen zijn allemaal elementen die een risico vormen dat groter wordt naargelang men vordert in deze situatie. Dit kan leiden tot doodsb bedreigingen door de bende, foltering en het effectief vermoorden van deze personen (COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 16 en 17). De UNHCR Guidelines maken melding van bedreigingen en moorden op personen die getuige of slachtoffer zijn van een misdaad gepleegd door bendeleden, zodat de bende zich verzekert van hun stilzwijgen. Dit gebeurt zelfs zonder dat deze personen de misdaad hebben

aangegeven bij de autoriteiten. Zij die de misdaden aangeven of meewerken met de autoriteiten tegen de bendes, worden vervolgd omwille van hun "verraad" (p. 32).

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat personen die getuigen zijn van een misdaad gepleegd door een bende, een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden getuigen van een misdaad door een bende wel aangemerkt met een potentieel risicoprofiel en dienen beschermingsverzoeken dan ook met verhoogde aandacht te worden onderzocht. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de betrokken getuige. Dit wordt ook bevestigd door de meest recente beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat getuigen van een misdaad gepleegd door een bende vallen onder een potentieel risicoprofiel, niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

De Raad herinnert er aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*").

Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van verzoekster, mag van haar worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

De Raad herhaalt dat verzoekster na een eerste bedreiging in juni 2015, enkele dagen nadat ze getuige was van de moord op een buurjongen gepleegd door een bendelid, geen problemen heeft gekend, behalve dat ze in het oog werd gehouden door de bendeleden, maar de bendeleden controleerden iedereen in de wijk (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Ze heeft gezwegen over deze moord en is deze niet gaan aangeven (*ibidem*, p. 20). Verzoekster kon verder leven en werken (*ibidem*, p.12) en er gebeurde verder niets (p. 13), de kinderen konden naar school blijven gaan (*ibidem*, p. 11). Diezelfde persoon kwam haar in november 2018 opnieuw bedreigen en herinnerde haar eraan dat ze moest zwijgen (*ibidem*, p. 15). Hieruit blijkt echter dat verzoekster, die getuige was van een moord, deze niet is gaan aangeven, hierover heeft gezwegen en gedurende meer dan drie jaar in dit verband geen enkel probleem kende. Na meer dan drie jaar werd ze er door hetzelfde bendelid aan "herinnerd" dat ze moest blijven zwijgen, zonder verder gevolg voor haar. Bijgevolg toont verzoekster niet *in concreto* aan dat zij problemen heeft gekend door het feit dat zij in juni 2015 getuige was van een moord gepleegd door een bendelid. Verzoekster kan bijgevolg niet voorhouden dat zij door het feit getuige te zijn van een misdaad gepleegd door een bende, *in concreto* een verhoogd risico heeft op vervolging of op ernstige schade bij een terugkeer.

Verzoekster kan bijkomend dus ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat het aan het CGVS is om aan te tonen dat een dergelijke vervolging of schade zich niet opnieuw zal voordoen.

2.3.4.4. De Raad voegt hieraan toe dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat verzoeksters gedrag na haar vertrek uit El Salvador niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoekster kwam toe in Italië in februari 2019, waar zij zeven maanden bleef. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij geen consistente verklaringen aflegt over het feit of zij een verzoek om internationale bescherming indiende. In het verzoekschrift legt verzoekster uit dat er sprake is van een misverstand: verzoekster heeft zich wel degelijk aangeboden bij de Italiaanse asielinstanties, daar kreeg ze echter de boodschap dat ze drie maanden moest wachten op een afspraak alsook dat ze een bewijs van verblijf moest voorleggen, ze slaagde er echter niet in om dit bewijs te verkrijgen. Uit verzoeksters verklaringen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14) blijkt dat zij stelde dat ze drie

maanden moest wachten en dan een afspraak maken, dan kreeg ze een formulier waarop stond waar ze alles moest binnenbrengen, waaronder een toestemming van drie maanden om er te kunnen verblijven, de persoon bij wie verzoekster een kamer huurde moest een bewijs schrijven maar de huur was niet legaal, daarom kon verzoekster geen bewijs krijgen van haar verblijf. Uit deze verklaringen blijkt echter niet eenduidig dat verzoekster effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. Bovendien zijn de verklaringen van verzoekster afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken hier niet helemaal mee overeenstemmend: daar verklaarde verzoekster dat ze een verzoek om internationale bescherming indiende maar niet naar de afspraak ging (verklaring DVZ, p. 12, vraag 31). Wat er ook van zij, deze onduidelijkheid over een mogelijk verzoek om internationale bescherming in Italië ondermijnt de ernst van haar aangehaalde problemen in haar land van herkomst, als verzoekster effectief voor haar leven en dat van haar kinderen vreest, dan mag verwacht worden dat zij zo snel mogelijk effectief een verzoek om internationale bescherming indient.

2.3.4.5. Verzoekster voert aan dat zij een risicoprofiel heeft als behorend tot een sociale groep, namelijk personen die zich verzetten tegen het gezag van een bende. De Raad merkt vooreerst op dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat zij openlijk een dergelijke positie heeft ingenomen tegen de bendes noch dat zij door hen zou gepercipieerd worden als iemand die zich tegen hen verzet. Verzoekster werd bedreigd dat ze moest zwijgen nadat ze getuige was van een moord door een bendelid en ze heeft dit ook gedaan, ze heeft dit niet doorverteld en ze heeft geen aangifte gedaan. Daarenboven wijst de Raad er op dat ook volgens de UNHCR richtlijnen personen die aan de daarin vermelde profielen beantwoorden mogelijk een nood aan internationale bescherming hebben maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Uit wat hierboven werd gesteld is echter reeds gebleken dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij effectief problemen ondervond als gevolg van het getuige zijn van een moord gepleegd door de bende. Door louter te stellen dat zij behoort tot een sociale groep, maakt verzoekster haar risicoprofiel niet aannemelijk en doet zij geen afbreuk aan wat hierboven gesteld werd.

2.3.4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet concreet heeft aangetoond dat ze omwille van het feit dat ze getuige was van een moord een gegronde vrees voor vervolging heeft of blootgesteld zal worden aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De argumenten die in het verzoekschrift worden aangedragen om te staven dat de bendes in El Salvador te karakteriseren vallen als politiek geïnspireerde niet-statelijke actoren van vervolging, die optreden als de facto autoriteiten, waardoor vervolging door deze bendes een *nexus* vertoont met de Vluchtelingenconventie op basis van politieke overtuiging, dat er ook een *nexus* op basis van het behoren tot een sociale groep kan worden vastgesteld, dat er in El Salvador geen overheidsbescherming is, zijn bijgevolg niet dienstig.

Waar verzoekster in de aanvullende nota verwijst naar arrest nr. 248 346 van 28 januari 2021 van de Raad, dient te worden benadrukt dat de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker en de specifieke gegevens van het dossier. De Raad merkt daarnaast op dat verzoekster nooit melding heeft gemaakt van het feit dat zij renta heeft moeten betalen, zodat de verwijzing naar dit arrest dat specifiek handelt over de situatie van personen die renta moesten betalen, niet ter zake dienend is.

2.3.4.7. Verzoekster vreest dat haar tienerzoon B. gerekruteerd zal worden door een bende. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

“Met betrekking tot uw verklaringen over de gedwongen rekrutering van uw zoon door de bende MS in uw wijk, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen. U stelt dat u een keer, eind november 2018, op straat werd aangesproken door een bendelid die tegen u zei dat uw zoon zich moest voegen bij de bende (CGVS, p. 15, 21). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw zoon geen enkel contact heeft gehad met bendeleden (CGVS, p. 21). Uw zoon kwam nooit alleen buiten en had geen enkel band met bendeleden (CGVS, p. 21). Uw kinderen gingen bovendien naar een privéschool (CGVS, p. 10-11). U slaagde er niet in te verklaren om welke reden de bendeleden uw zoon zouden willen rekruteren (CGVS, p. 21). Tevens verklaarde u dat u de bendeleden nadien nog tegenkwam in de wijk en zij naar u keken. Zij hebben u niet opnieuw aangesproken. U dacht dat ze aan het wachten waren op uw zoon. U heeft echter enkel idee waarom de bendeleden zouden willen wachten op uw zoon (CGVS, p. 22). De vaststelling dat u er niet in slaagt te duiden om welke reden de bendeleden uw zoon zou willen rekruteren, ondermijnt sterk de ernst en geloofwaardigheid van deze

verklaringen. Deze conclusie wordt bovendien ondersteund door de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt namelijk dat de bende MS13 zelden mensen dient te rekruteren. De drijfveren voor aansluiting bij de bende zijn hoofdzakelijk de sterke merknaam van de bende, gelijkgestemde individuen te willen vervoegen en het gevoel van bij een gemeenschap te horen. De reputatie van de bende lijkt in veel gevallen uiterst aantrekkelijk te zijn voor een toevloed aan nieuwe leden, waardoor de bende zelden zelf op zoek moet naar nieuwe leden. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoekster brengt hiertegen in dat het loutere feit dat gedwongen rekrutering eerder uitzonderlijk is, onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de rekruteringspoging van haar zoon. Verzoekster stelt dat een reden zou kunnen zijn dat zij in 2015 getuige was van de moord, zo zou de bende over een bijkomend drukingsmiddel beschikken om verzoekster het zwijgen op te leggen. Bovendien is gedwongen rekrutering door bendes wel degelijk een realiteit in El Salvador.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat verzoekster in november of december 2018 aangesproken werd door een bendelid die zei dat haar zoon zich moest aansluiten bij de bende (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15 en 21). Verzoekster wist niet waarom ze precies haar zoon wilden rekruteren, ze stelde hierover dat de bende niet op zoek gaat naar mensen die ze kennen, ze gaan gewoon mensen rekruteren die ze willen rekruteren (*ibidem*, p. 21). Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift dat ze hem misschien wilden rekruteren omdat dit een bijkomend drukingsmiddel was om verzoekster het zwijgen op te leggen in verband met de moord die ze gezien had, is een uitleg *post factum* die na reflectie tot stand is gekomen en die niet vermag afbreuk te doen aan dit motief. Uit verzoeksters verklaringen blijkt ook dat ze de bendeleden daarna nog is tegengekomen in de wijk en dat ze haar niet opnieuw hebben aangesproken, ze dacht dat dit komt omdat ze twee à drie maanden wachten en dat ze niet weet waarom de bendeleden zouden willen wachten op haar zoon (*ibidem*, p. 22). Verzoekster ontkent niet dat haar zoon zelf nooit werd aangesproken en dat hij tot het einde van het schooljaar in november 2018 naar school is kunnen gaan (*ibidem*, p. 21 en 11). Verzoeksters weinig specifieke verklaringen in dit verband ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid ervan, zodat deze verklaringen, samen gelezen met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt waaruit blijkt dat de bende MS 13 zelden mensen dient te rekruteren, niet geloofwaardig zijn.

2.3.4.8. Verzoekster vreest dat haar dochter het slachtoffer zal worden van geweld gezien de algemene situatie van geweld tegen vrouwen in El Salvador. Verzoekster benadrukt dat er sprake is van een risicoprofiel in hoofde van haar elfjarige dochter. Bovendien creëert het feit dat verzoekster getuige was van een moord door een bendelid, een verhoogd risico op vervolging. De afwezigheid van concrete problemen voor verzoeksters dochter ontslaat de verwerende partij niet van de taak om het prospectief karakter van de vrees in rekening te brengen.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing hierover het volgende:

"Daarnaast vreest u de algemene situatie van geweld tegen vrouwen in El Salvador voor uw dochter, omdat een nichtje van u, die in een andere staat woont, werd verkracht en meegenomen door een bendelid (CGVS, p. 9, 15). Het profiel van vrouw of meisje op zich volstaat niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. U stelt dat uw kinderen niet veilig zijn en u ze thuis moest opsluiten als u ging werken (CGVS, p. 12). U stelt echter ook dat de grootmoeder van uw dochter een oogje in het zeil hield en hen eten bracht (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw dochter ooit iets overkomen is. Gevraagd naar de specifieke problemen die uw kinderen zouden kunnen hebben, verwijst u louter naar de algemene situatie (CGVS, p. 22). U slaagde er tijdens uw persoonlijk onderhoud niet in om uw vrees voor uw kinderen in concreto te duiden (CGVS, p. 15, 22-23)."

Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat ze vreest dat haar dochter hetzelfde overkomt als haar nichtje, zij werd verkracht door een bendelid en heeft er een kind van gekregen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Verzoekster ontkent verder niet dat dit gebeurde in een andere staat en dat haar dochter zelf nog geen problemen heeft gekend (*ibidem*, p. 12 en 15).

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden vrouwen en meisjes wel aangemerkt met een potentieel risicoprofiel en dienen beschermingsverzoeken dan ook met verhoogde aandacht te worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw. Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

De Raad wijst er dus op dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om een individueel en objectief risico vast te stellen en dat dit *in concreto* dient te worden aangetoond (*"Depending on the particular circumstances of the case [...]"*, UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016, p. 37-38), waartoe verzoekster echter in gebreke blijft. Zij komt immers niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie en de gebeurtenissen van een nichtje in een andere staat, wat evenwel geen betrekking heeft op de persoon van haar dochter. Bijgevolg volstaat de verwijzing naar de COI – Focus en naar een risicoprofiel niet om aan te tonen dat verzoeksters dochter bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

2.3.4.9. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie en het bendegeweld in El Salvador, waarbij verzoekster aanhaalt dat men niet van ene naar de andere wijk kan gaan, dat men continu gecontroleerd en lastiggevallen wordt door de bendes en dat men afgeperst wordt, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster of haar kinderen er persoonlijk worden vervolgd of bedreigd. De vrees die zij daardoor stelt te hebben dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft wat dit betreft in gebreke.

2.3.4.10. Verzoekster stipt aan dat terugkeerders uit het buitenland volgens voormelde richtlijnen van UNHCR het risico lopen om te worden afgeperst en dat uit de COI Focus *"Salvador. Retour au pays des ressortissants"* van 12 juli 2019 blijkt dat terugkeerders aan een kruisverhoor onderworpen worden door de bende in hun wijk en te maken krijgen met stigmatisering en discriminatie, wat haar tot erg makkelijke slachtoffers voor de bendes zou maken. Zij wijst er voorts op dat zij een aanzienlijk risico op afpersing loopt wanneer zij terugkeert aangezien de bendes er vanuit zouden gaan dat men na een verblijf in West-Europa terugkeert met een grote som geld en ze acht de kans reëel dat haar zoon genooddaakt zal zijn om zich bij een bende te voegen. Het feit dat zij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend houdt volgens haar nog een bijkomende reden in om voor haar leven te vrezen in geval van terugkeer naar El Salvador, aangezien dit niet wordt getolereerd door de bendes. In dit verband verwijst verzoekster naar voormelde COI Focus met betrekking tot de terugkeer van Salvadoranen naar hun land van herkomst.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, zoals verzoekster nochtans lijkt voor te houden in het verzoekschrift. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in. Zoals hoger reeds werd vastgesteld, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster of haar kinderen bij een terugkeer naar El Salvador in het vizier zouden komen van

bendeleden. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar verzoekster verwijst (stuk 9 bij het verzoekschrift) gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de VS en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Waar verzoekster in haar aanvullende nota het Upper Tribunal citeert met betrekking tot het feit dat het rapport focust op mensen die hun toevlucht hadden gezocht in een ander land en dat het feit of verzoekster al dan niet haar toevlucht nam tot de VS of een ander land niet van belang is, merkt de Raad op dat het rapport van Human Rights Watch niet de nadruk legt op de deportatie vanuit de VS als kenmerk van de vervolgte personen, wel het feit dat een deel van deze gedeporteerden een (voormalige) link met een bende had, en dat deze groep het grootste risico loopt om gevisieerd te worden bij terugkeer naar El Salvador. Andere profielen die in het rapport worden aangehaald betreffen terugkeerders die geweigerd hadden renta te betalen, die tatoeages hadden, of die voor hun vertrek naar de VS reeds vervolgd waren door bendeleden. Hierboven werd al vastgesteld dat er kan worden geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich openlijk verzet heeft tegen de bende of dat zij ernstig bedreigd werd. Verzoekster toont allerm minst aan dat zij behoort tot een groep terugkeerders met een specifiek profiel of dat zij een verhoogd risico loopt op stigmatisering of discriminatie. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat en dat zij aldus niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hiervan het slachtoffer worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020, p. 20-22, COI Focus. "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019 en COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt te dezen dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Er dient op gewezen dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer niet volstaat om internationale bescherming te verkrijgen. Verder merkt de Raad op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar vermeende eerdere problemen met bendeleden en/of het feit dat ze in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.11. Verzoekster voert aan dat de risicoanalyse toekomstgericht dient te gebeuren. Een toekomstgerichte beoordeling van het risico betekent evenwel niet dat deze niet op individuele basis dient te gebeuren. Uit het bovenstaande is echter reeds gebleken dat verzoekster echter geen elementen aanvoert die wel aantonen dat zij of haar kinderen een risico lopen bij terugkeer. De loutere verwijzing naar de leeftijd en het geslacht van haar kinderen en naar het feit dat verzoekster nog nooit zolang in het buitenland verbleven heeft, is niet voldoende om een concrete vrees aan te tonen.

Verzoekster voert nog aan dat zij slechts dient aan te tonen dat het redelijk mogelijk is dat zij bij terugkeer naar El Salvador vervolgd zou worden, en dat het EHRM voor de vaststelling van een schending van artikel 3 van het EVRM reeds het risico heeft ingeschat op basis van statistieken en internationale rapporten en niet op basis van de specifieke omstandigheden in de zaak. Haar betoog heeft in wezen betrekking op de bewijsstandaard die wordt gehanteerd met betrekking tot de mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer zal onderworpen worden aan vervolging of ernstige schade. In dit verband kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande. Daar werd geconcludeerd dat verzoekster niet concreet heeft aangetoond dat ze omwille van het feit dat ze getuige was van een moord een gegronde vrees voor vervolging heeft of blootgesteld zal worden aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade en dat zij in het geheel van haar individuele omstandigheden, in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, nalaat

concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.12. Het betoog dat de kwalificatie van de aangevoerde feiten gebrekkig is, dat de bendes in El Salvador een “actor van vervolging” zijn, dat er geen effectieve bescherming is tegen dit geweld en dat er een *nexus* is met het Verdrag van Genève op basis van politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep, is niet dienstig. Dit betoog doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij omwille van de door haar aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.13. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus “*Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus “*Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Met haar algemeen betoog dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoekster niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde persartikels laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronid is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET